

Notat til Folketingets Europaudvalg

8. juni 2010
KEU, rhe
J.nr. 10/00505

Intervention til støtte for Rådet i sag om justering af EU-ansattes lønninger

1. Indledning

Den 25. januar 2010 lagde Kommissionen sag an mod Rådet (sag C-40/10) med henblik på at opnå en delvis annullation af Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 1296/2009. Rådet har i denne forordning erstattet de beløb for vederlag og pensioner til EU-ansatte, som Kommissionen havde foreslået på grundlag af en justeringssats på 3,70 pct. med beløb beregnet ud fra en lavere justeringssats på 1,85 pct. Ved at nedsætte satsen for den årlige justering af lønninger mener Kommissionen, at Rådet har overtrådt EU's Personalevedtægt.

2. Sagens baggrund

I lyset af finanskrisen og nedsættelsen af lønnen til offentligt ansatte i flere medlemslande vedtog Rådet i december 2009 enstemmigt at erstatte de beløb for vederlag og pensioner til EU-ansatte, som Kommissionen havde foreslået på grundlag af en justeringssats på 3,70 pct. med beløb beregnet ud fra en lavere justerings-sats på 1,85 pct. Ved at nedsætte satsen for den årlige justering af lønninger mener Kommissionen, at Rådet har overtrådt EU's Personalevedtægt, og på den baggrund har Kommissionen lagt sag an mod Rådet ved Domstolen.

Kommissionen fremhæver bl.a. følgende i sit anklageskrift mod Rådet:

1. At Rådet har en "bunden" kompetence i henhold til Personalevedtægten art. 65, og derfor skal følge Kommissionens forslag til lønregulerings-sats på 3,70 pct., som beregnet i henhold til den i Personalevedtægten beskrevne metode for tilpasning af vederlag og pensioner. Kommissionen fremhæver, at proceduren i forhold til bestemmelse af lønregulerings-satser ikke efterlader Rådet nogen skønsmargin eller muligheder for fleksibilitet.
2. At Rådets sats på 1,85 pct. er "politisk" og "tilfældig", i modsætning til Kommissionens sats, som er fastsat objektivt ud fra Personalevedtægten beskrevne metode.

Rådets Juridiske Tjeneste har i samarbejde med medlemsstaterne, herunder særligt Tyskland, Tjekkiet, Holland og Frankrig, udarbejdet et svarskrift. I svarskriftet bestrides det ikke at Kommissionen har udregnet sit forslag til lønregulering korrekt ud fra Personalevedtægten metode. Men Rådet er uenig i, at Personalevedtægten art. 65 skal fortolkes sådan, at Rådet ingen muligheder har for at foretage tilpasninger af lønreguleringen i lyset af den økonomiske udvikling.

I svarskriftet vurderes det, ud fra retspraksis, at Rådet har kompetence til at foretage en tilpasning af vederlag under hensyn til den politiske og sociale udvikling, og at denne kompetence giver Rådet en ret til at afvige fra den mekaniske lønregulering, som Kommissionen baserer sig på, til fordel for en konkret vurdering.

Udover denne kompetence til at foretage skøn fremhæver Rådet de muligheder for fleksibilitet i lønreguleringen, der gives med den "undtagelsesklausul", der er fastsat i art. 10 i Personalevedtægtens bilag 11., og som Kommissionen kan anvende. Det fremgår af denne "undtagelsesklausul", at i tilfælde af en "alvorlig og pludselig" økonomisk og social nedgang, skal Kommissionen fremsætte forslag til lønregulering, som afviger fra den normale mekaniske fremskrivning.

På trods af, at den økonomiske krises alvor var kendt, ikke mindst af Kommissionen selv, og på trods af Rådets eksplicite opfordring dertil, undlod Kommissionen i 2009 at fremsætte et forslag til lønregulering, som tog højde for krisen, ved benyttelse af undtagelsesklausulen. Også på baggrund af Kommissionens manglende vilje til at benytte undtagelsesklausulen fremhæves det i svarskriftet, at Rådet var i sin gode ret til at anvende sin skønsbeføjelse i forbindelse med lønreguleringen.

Herudover fremhæver Rådet i sit svarskrift, at den enstemmigt vedtagne sats på 1,85 pct. ikke er tilfældig, men berettiget i betragtning af den aktuelle udvikling i medlemsstaterne. Satsen på 1,85 pct. afspejler Rådets ønske om at opretholde EU-ansattes realløn og købekraft. De 1,85 pct. dækker inflationen i Bruxelles, stigning i bidrag til pensionsordning, og stigningen i en såkaldt "contribution spéciale".

3. Den danske interesse i sagen

Danmark støtter Rådets juridiske argumentation og Rådets vurdering af skønsbeføjelserne i Personalevedtægten, særligt artikel 65.

Sagen har principiel betydning for Danmark, fordi sagen rejser spørgsmål om, hvorvidt Rådet kan have indflydelse på de årlige justeringer af EU-ansattes lønninger og pensioner i lyset af udviklingen i medlemsstaternes økonomier. Rådet gør under sagen gældende, at Rådet har en skønsbeføjelse og dermed indflydelse på fastlæggelsen af de årlige lønstigninger. Kommissionen fremhæver derimod, at Personalevedtægten ikke efterlader Rådet mulighed for at ændre på de mekanisk udregnede reguleringssatser.

Fra Danmarks side har der været en klar kritisk linje i forhold til EU's personalevedtægt, herunder lønreguleringsmetoden siden Personalevedtægten blev vedtaget i 2004. Danmark stemte således nej til den samlede personalevedtægt, da reformerne på løn- og pensionsområdet var utilstrækkelige, og man har siden stemt nej til de årlige lønreguleringer. Det er væsentligt for Danmark at søge at

sikre mest mulig indflydelse for medlemsstaterne i fastlæggelsen af de årlige lønstigninger bl.a. med henblik på at kunne medvirke til at reducere disse.

4. Regeringens stillingtagen

I lyset af finanskrisen og i lyset af de nedskæringer, eller den opbremsning, i lønudviklingen for offentligt ansatte, der er en realitet i flere medlemslande vedtog Rådet i december 2009 enstemmigt at erstatte de beløb for vederlag og pensioner til EU-ansatte, som Kommissionen havde foreslået på grundlag af en justeringssats på 3,70 pct. med beløb beregnet ud fra en lavere justeringssats på 1,85 pct.

I forbindelse med at Kommissionen har anlagt sag mod Rådet ved Domstolen om dette spørgsmål, har Tyskland, Storbritannien, Polen, Østrig, Litauen og Grækenland anmodet om at intervenere i sagen til støtte for Rådet

I lyset af sagens karakter og den danske interesse i sagen agter regeringen også at intervenere i sagen til støtte for Rådet.